

N:o 106.

Af Herr F. Malmberg: Om begränsning af tiden för aftal om nyttjanderätt till skog, med flera skogshushållningen rörande frågor.

De mörka färger, hvarmed skogshandteringen i Sverige skildras, kunna slutligen inom landet vinna en sådan tilltro, att man anser en stor fara vara å färde, och att detta onda endast genom prohibitiva lagar kan botas, till stort men för landets industriella och sedliga utveckling.

Det är derföre af högsta vigt att med klar blick skåda den hotande faran och med lugn utreda en fråga, som så djupt ingriper i samhällsförhållandena.

För det första vore det önskligt att erhålla en definition på ordet »skogssköfving», hvilken benämning så ofta framställes såsom identisk med skogshandtering.

Icke kan det stämpas såsom skogssköfving,

att afverka och tillgodogöra *full- och öfvermogen* skog?

att genom gallring borttaga och till försäljning använda undertryckta och skadade träd?

att afverka och använda det på myrar och andra vattensjuka trakter nu befintliga skogsbestånd, med vilkor att dylika lägenheter afdikas och torrläggas, så att ett nytt skogsbestånd sedermera åstadkommes och vårdas?

att genom trakthuggning införa en mera rationel skogshushållning.

Om icke angifna afverkningsätt kunna stämpas såsom skogssköfving, utan fastmera anses såsom en förbättrad skogsskötsel, så borde väl också

på dylikt sätt afverkad skog fritt och obehindradt få användas såsom egarne förmånligast finna.

Skogsstyrelsen, som väl bättre än någon enskild man är i tillfälle att bedöma skogshandteringen inom Sverige, yttrar i sin till Kongl. Maj:ts ingifna berättelse för 1870: att *skogsåterväxten* inom Norrland, Dalarne och Wermland är *i allmänhet lofvande* (se samma berättelse pag. 12), men att deremot skogshushållningen inom 5:te och till en del 6:te skogsdistriktet är *skogsförödande* (se pag. 16 och 17).

Oaktadt fullmogen skog på en eller annan ort ej skulle förefinnas och således sågadt virke mer eller mindre aftaga, så anser jag att detta icke är en så stor olycka för landet, att man bör förtvifla om Sveriges framtid och måla densamma endast i svart; ty finnes blott under en god vård nya skogsbestånd öfver hela den del af landet, som icke är duglig till odling, så är ej att befara, att icke nödig skogstillgång skall finnas till våra efterkommandes nytta och behof.

Jag erkänner villigt, att den skogsindustri, som nu bedrifves, speciellt för Norrland, ej är den nyttigaste och naturligaste; men för ett land, som under sex à åtta månaders tid af året är isolerad från den öfriga världen, är all annan industri omöjlig.

En storartad jernindustri är deremot naturlig för Norrland, då detta lands rika skogstillgångar kunna användas och få det värde, som de hittills icke egt, utan gagnlöst förruttnat i skogen eller förtärts af eld.

Det är lättade kommunikationer medelst jernvägar, som skola möjliggöra denna jernindustri jemte mången annan och skapa Norrlands framtid ljus, lycklig och fruktbringande för hela fäderneslandet.

Med anledning af hvad jag här haft äran anföra, tager jag mig friheten värdsamt motionera:

- 1:o att, vid öfverlåtelse af nyttjanderätt till skog på viss tid, en dylik öfverlåtelse ej får utsträckas öfver tio år och afverkning ej ske under tio engelska tum sexton fot från roten;
- 2:o att der *trakthuggning* användes eller der genom *blädning* ej dugligt skogsbestånd förefinnes, skall nytt skogsbestånd på egarens bekostnad, inom viss bestämd tid och under nödig kontroll af vederbörande, åstadkommas och vårdas;
- 3:o att afdikning af myrar och andra vattensjuka skogstrakter bör understödjas och planmessigt anordnas så, att dylik mark blir torrlagd och derigenom tjenlig för blifvande skogsväxt;
- 4:o att frågan om afsöndring af skog från hemman *för alltid* bör tagas under behandling och utredning med fästadt vilkor, att en del af hemmanens onera öfverflyttas på den afsöndrade skogstrakten och

att hemmanen bibehållas vid nödig husbehofsskog till vedbrand och byggnadsvirke; och
5:o) att skärpta straffbestämmelser stadgas emot skogseldar äfvensom emot åverkan å allmännas och enskildes skogar.
Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.
Stockholm den 30 Januari 1873.

F. Malmberg.

N:o 107.

*Af Herr **Jonas Jansson:** Om uppbördsprovision för kronofogde vid indrifning af resterande lönebelopp åt presterskapet.*

Som uti Kongl. förordningen af den 11 Juli 1862 angående presterskapets löneförmåner ej finnes något bestämmande hvad ersättning kronofogden skall erhålla för indrifning af de rester, som ej vid uppbördsstämma blifvit erlagda, så får jag härmed föreslå, att Riksdagen ville besluta att, i likhet med hvad Kongl. kungörelsen af den 29 Juni 1866 innehåller om resterande kommunalutskylders indrifvande, förstnämnde Kongl. förordning af den 11 Juli 1862 § 11 mom. 2 må erhålla följande tillägg:

Vid indrifvandet af dessa medel eger kronofogden att såsom uppbördsprovision jemväl uttaga hos den restskyldige tre procent af det resterande beloppet.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 30 Januari 1873.

Jonas Jansson,
från Wernland.